

отъ ловъ и донесе на баща си ѱстьето, което приготви. А Исаакъ въ недоумѣніе рече му: Че кой ли е онзи, който прѣди малко ми донесе ѱстье, и когото благословихъ съ сичкытъ добрини като първенецъ? — Туй като чу Исавъ, наченъ да гълчи, и напълни домътъ съ плачь и рыданіе. (Быт. кз. 18—40.).

§. 29. *Отхожданъето на Іакова.*

Исавъ, кипиѣлъ отъ гнѣвъ, плашаше да убіе Іакова. За туй Ревекка, като са боѣше отъ смъртъта на обычныйтъ си сынъ, рече му: Бѣгай, сыно, при уйка си Лавана и остани тамъ до като мине гнѣвътъ на брати ти. — Іаковъ слѣдователно, като са прости съ майка си и съ баща си, отиде въ Месопотамія. На отиванъе стига на едно мѣсто, дѣто уморенъ отъ пѣтъ останъ да прѣнощува. И тѣй зе камъкъ, тури го за възглавница и заспа. (Быт. кз. 41—кн. 1—11.).

§. 30. *Видѣніето на Іакова.*

Іаковъ видѣ на сѣнь сѣлба, която, опрѣна на земята, стигаше до небето, и Божыитѣ ангелы са качѣхъ и слѣзвахъ по нея. Чу и Бога да му дума: „Азъ съмъ Богъ на твой баща, ще ти дамъ земята, на която спишъ. Не са бой! азъ ти помагамъ; дѣто че отидешъ, вредъ азъ та пазѣ, и ще та заведѣ пакъ въ бащинътъ ти домъ и чрѣзъ тебе сичкытъ народы ще са благословѣтъ!“ — Іаковъ като са събуди поклони са на Бога. (Быт. кн. 12.).